

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/460/2014
Identifikačné číslo spisu:	4111234706
Dátum vydania rozhodnutia:	16.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:4111234706.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpenej advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému T., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcemu v B., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Nám. legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778, zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom v Stropkove, Nám. SNP 7, o zaplatenie 499,16 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 25 C 108/2012, o dovolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 31. januára 2014 sp. zn. 8 Co 40/2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Nitre z 31. januára 2014 sp. zn. 8 Co 40/2014 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Z r u š u j e uznesenie Okresného súdu Nitra z 27. marca 2014 č. k. 25 C 108/2012-210.

Odôvodnenie

Okresný súd Nitra (súd prvého stupňa) platobným rozkazom z 25. apríla 2012 č. k. 12 Ro 367/2011-27 zaviazal žalovaného k úhrade sumy 499,16 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 384,99 € od 09.12.2006 do zaplatenia, ako aj k náhrade trov konania vo výške 130,94 € na účet právneho zástupcu žalobcu do 15-tich dní odo dňa doručenia platobného rozkazu.

Proti uvedenému platobnému rozkazu podal vedľajší účastník 22. júna 2012 odpor, v rámci ktorého vzniesol námietku premlčania a poukázal na skutočnosť, že doručenie platobného rozkazu bolo neúčinné lebo tento nebol doručený právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka.

Okresný súd Nitra na základe podaného odporu rozsudkom z 13. septembra 2012 č. k. 25 C 108/2012-56 zamietol návrh žalobkyne, žalovanému náhradu trov konania nepriznal a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného súd náhradu trov konania nepriznal.

Vedľajší účastník včas podal proti uvedenému rozsudku Okresného súdu Nitra odvolanie v časti trov

konania a domáhal sa ich priznania. Zároveň včas podala proti uvedenému rozsudku Okresného súdu Nitra odvolanie vo veci žalobkyňa, v ktorom argumentovala, že žalovaný mal dostatočný priestor pre rozmyslenie, či dohodu o uznaní dlhu podpíše alebo nie, a zároveň že na § 558 O.Z. nemá vplyv § 110 O.Z. a pri pretrhnutí premlčacej lehoty v zmysle § 110 nie je potrebná vedomosť dlžníka o premlčanom dlhu, ktorá sa vyžaduje v prípade § 558, a domáhala sa, aby odvolací súd rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Po obdržaní vyjadrení zo strany žalobkyne a vedľajšieho účastníka k odvolaniam, bola prvostupňovým súdom vec predložená na rozhodnutie Krajskému súdu v Nitre.

Krajský súd v Nitre uznesením z 30. apríla 2013 pod sp. zn. 25 Co 323/2012 rozsudok Okresného súdu Nitra z 13. septembra 2012 č. k. 25 C 108/2012-56 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súd sa stotožnil s názorom žalobkyne vyjadreným v jej odvolaní v tom, že žalobou uplatnený nárok nie je premlčaný.

Okresný súd Nitra rozsudkom z 22. augusta 2012 (správne 2013), č. k. 25C 108/2012-184, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 438,33 € s 9,5 % úrokom z omeškania zo sumy 384,99 € od 09.12.2006 do zaplatenia s tým, že súd povolil žalovanému dlžnú sumu splácať po 40 € vždy do 15-teho dňa toho ktorého mesiaca, počnúc právoplatnosťou rozhodnutia. Zároveň súd zaviazal žalovaného a vedľajšieho účastníka spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania k rukám jej právneho zástupcu TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., vo výške 221,59 € s tým, že súd žalovanému ako aj vedľajšiemu účastníkovi povolil dlžnú sumu splácať v mesačných splátkach po 40 € vždy do 15-teho dňa toho ktorého mesiaca počnúc právoplatnosťou rozhodnutia.

Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalobkyňa, v ktorom vytkla súdu prvého stupňa, že súd vo svojom rozhodnutí nepričítal k trovám právneho zastúpenia DPH a navrhla, aby odvolací súd vydal zmeňujúce uznesenie, v ktorom žalovaného zaviazal k úhrade trov konania a právneho zastúpenia vo výške 260,71 €.

Proti rovnakému rozhodnutiu podal odvolanie aj vedľajší účastník.

Krajský súd v Nitre (odvolací súd) uznesením z 31. januára 2014 sp. zn. 8 Co 40/2014, zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti výroku o trovách konania účastníkov tak, že žalovaný a vedľajší účastník na strane žalovaného sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania k rukám jej právneho zástupcu vo výške 260,71 € s tým, že povolil žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného dlžnú sumu splácať v mesačných splátkach po 40,- Eur vždy do 15-teho dňa toho ktorého mesiaca, počnúc právoplatnosťou tohto rozhodnutia. Zároveň žalobkyni nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Následne Okresný súd Nitra vydal uznesenie č. k. 25 C 108/2012-210 z 27. marca 2014, ktorým opravil výrok a dátum rozsudku sp. zn. 25 C 108/2012-184 zo dňa 22. augusta 2013, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8 Co 40/2014 zo dňa 31. januára 2014.

Voči uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 31. januára 2014 sp. zn. 8 Co 40/2014 podal vedľajší účastník na strane žalovaného dovolanie z dôvodu, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) tým, že Krajský súd v Nitre nerozhodol o jeho odvolaní v merite veci ako aj voči trovám konania, podanom prostredníctvom elektronickej podateľne s overeným elektronickým podpisom dňa 25. septembra 2013, v ktorom sa vedľajší účastník domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by Krajský súd v Nitre zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že by žalobu zamietol a zaviazal žalobkyňu na úhradu trov konania vzniknutých vedľajšiemu účastníkovi v sume 336,43 € z dôvodu, že sa okresný súd vo svojom opätovnom rozhodnutí nezaoberal dňom splatnosti pohľadávky, aj keď odvolací súd uviedol, že zistenie danej skutočnosti je právne významné a bude potrebné v tomto smere doplniť dokazovanie.

Prvostupňovým súdom bolo zaslané odvolanie vedľajšieho účastníka žalovanému spolu s informáciou, že súd nevedel o podanom odvolaní, ktoré bolo podané v zákonnej 15-dňovej lehote.

Dňa 24. apríla 2014 bolo prvostupňovému súdu doručené vyjadrenie žalovaného, že s argumentáciou vedľajšieho účastníka v odvolaní ako aj v dovolaní súhlasí.

Dňa 21. mája 2014 bolo prvostupňovému súdu doručené vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu, v ktorom tvrdila, že vedľajší účastník nie je oprávnený na podanie odvolania, nakoľko ten môže podať sám odvolanie len v prípadoch, v ktorých medzi žalovaným a vedľajším účastníkom vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi nimi z právneho predpisu, a keďže žalovaný odvolanie nepodal, má za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu nemá vady a v plnom rozsahu sa stotožnila s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 31. januára 2014 a navrhla, aby odvolací súd podané odvolanie v zmysle ustanovenia § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. odmietol a zároveň si uplatnila trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 47,50 € s DPH.

Po doručení vyjadrení súd prvého stupňa predložil vec Krajskému súdu v Nitre ako vecne a miestne príslušnému odvolaciemu súdu, aby o odvolaní vedľajšieho účastníka rozhodol. Dňa 25. augusta 2014 vydal odvolací súd uznesenie, ktorým vrátil spis súdu prvého stupňa bez rozhodnutia o odvolaní vedľajšieho účastníka z dôvodu, že vedľajším účastníkom na strane žalovaného bolo podané dovolanie, o ktorom doteraz nebolo právoplatne rozhodnuté, a predloženie spisu prvostupňovým súdom preto posúdil ako predčasné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 10a ods. 1 O.s.p. po zistení, že dovolanie bolo podané včas oprávnenou osobou, zastúpenou v súlade s ustanovením § 241 ods. 1 druhá veta O.s.p., skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu treba zrušiť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.).

Z ustanovenia § 239 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania oprávneného z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal v prvom rade otázkou, či dovolanie nie je

dôvodné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ako aj obsah dovolania oprávneného, dovolací súd kládol dôraz na skúmanie vady uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., t. j. či sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závažný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústavy“) zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústava Slovenskej republiky predstavuje právny celok, ktorý treba aplikovať

vo vzájomnej súvislosti všetkých ústavných noriem. Len výnimočne a ojedinele môže nastať stav, keď sa spoločensky upravený vzťah upravuje jedinou normou ústavy (II. ÚS 128/95). Každé ustanovenie ústavy treba interpretovať a uplatňovať v nadväznosti na iné normy ústavy, pokiaľ existuje medzi nimi príčinná súvislosť (II. ÚS 48/97), a preto ústavný súd opakovanne vyslovil názor, že ustanovenia ústavy sa vysvetľujú a uplatňujú vo vzájomnej súvislosti všetkých relevantných noriem (II. ÚS 31/97, PL. ÚS 13/97, PL. ÚS 15/98,

II. ÚS 10/99, I. ÚS 53/01, PL. ÚS 12/01, m. m. PL. ÚS 9/04 atď.).

Záver o interpretácii a uplatňovaní právnych noriem vo vzájomnej príčinnej súvislosti sa nepochybné vzťahuje nielen na ústavné normy, ale aj na právne normy obsiahnuté

v právnych predpisoch nižšieho stupňa právnej sily, teda aj na právne normy obsiahnuté

v zákonoch. Zároveň zo zásady ústavne konformného výkladu a uplatňovania právnych predpisov explicitne vyjadrenej v čl. 152 ods. 4 ústavy vyplýva aj požiadavka, aby všetky orgány verejnej moci vykladali a uplatňovali zákony (zákonné normy) v súlade s obsahom a účelom dotknutých ústavných noriem.

Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje

na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Podstata základného práva priznaného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v prvom rade v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde a že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola namietanému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú, a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale ju aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. Postup súdov v konaní o veci a jeho kvalita ustanovená zákonom je vyjadrením práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy. Ochranu základným právam a slobodám poskytujú predovšetkým všeobecné súdy (I. ÚS 50/97, I. ÚS 54/97).

Základné právo na súdnu ochranu zohráva v demokratickej spoločnosti natoľko závažnú úlohu, že pri rozhodovaní o podmienkach jeho uplatnenia neprichádza zo strany súdov do úvahy zužujúci výklad a ani také interpretačné postupy pri výklade procesných predpisov, ktorých následkom by mohlo byť jeho neodôvodnené, prípadne svojvoľné obmedzenie alebo odňatie. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje

v predpísanom ústavnom a zákonomnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť.

Z ustanovenia § 1 O.s.p. vyplýva, že Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Občianske súdne konanie je jednou zo záruk zákonnosti a slúži na jej upevňovanie a rozvíjanie. Každý má právo domáhať sa na súde ochrany práva, ktoré bolo ohrozené alebo porušené (§ 3 O.s.p.).

Podľa § 201 ods. 1 O.s.p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevylučuje.

Ako vedľajší účastník sa môže popri žalobcovi alebo žalovanom zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, o neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je (§ 93 ods. 1 O.s.p.)

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p. ako vedľajší účastník sa môže popri žalobcovi alebo žalovanom zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Z § 93 ods. 3 O.s.p. vyplýva, že vedľajší účastník do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníka súd rozhodne len na návrh.

Podľa § 93 ods. 4 má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Podľa § 93 ods. 6 vedľajší účastník môže podať odvolanie alebo dovolanie, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom. V ostatných prípadoch môže vedľajší účastník podať odvolanie alebo dovolanie len so súhlasom účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní.

Zo spisového materiálu je zrejmé (č.l. 240), že žalovaný súhlasil s podaním odvolania ako aj dovolania zo strany vedľajšieho účastníka, ktorý sa popri ňom zúčastňuje na konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že o vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci ide.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu, ktorý nerozhodol o podanom odvolaní vedľajšieho účastníka, tomuto ako účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že postup súdu, ktorý o uplatnenom práve (vrátane podaného opravného prostriedku - odvolania) nerozhodne, je v rozpore so zásadou zákazu denegatio iustitiae, spočívajúcej v tom, že súd je povinný vykonávať súdnictvo a musí rozhodnúť o uplatnenom nároku.

Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesným vadám podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu, nezaoberal sa dovolací súd ďalšími námietkami vedľajšieho účastníka uvedenými v dovolaní.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Zároveň dovolací súd uvádza, že bolo potrebné zrušiť aj uznesenie Okresného súdu Nitra č. k. 25C 108/2012-210 z 27. marca 2014, ktorým tento opravil výrok a dátum rozsudku sp. zn. 25C 108/2012-184 zo dňa 22. augusta 2013, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8 Co 40/2014 zo dňa 31. januára 2014, a to z dôvodu, že Okresný súd Nitra vo svojom „opravujúcom“ uznesení zmenil výrok Krajského súdu v Nitre ako súdu nadriadeného a je neprípustné, aby súd nižšieho stupňa menil výrok súdu vyššieho stupňa.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.